

Groovende Paul Simon in Vorst Nationaal ★★★

BRUSSEL • Opgestaan in een tijd dat popmuziek nog geen scheldwoord was, trad de helft van Simon & Garfunkel dinsdag in Vorst Nationaal aan met een band die overliep van zelfvertrouwen en groove. Dat en twee uur de ene hit na de andere, zorgde voor een hoogst aangename avond 'wereldmuziek'.

Met een zekere nonchalance wandelde Simon in het zog van zijn achtkoppige band het podium op en werd zonder een noot gezongen te hebben met een staande ovatie bedacht. Natuurlijk waren we hem nog niet vergeten! Met *So Beautiful or So What* voegde hij in april nog een elfde soloplaat toe aan zijn imposante catalogus. Best een aardige plaat

Simons werk schurkte naar de vier windhoeken en wekte het vuur in je heupen los

ook. De nieuwe nummers als 'Dazzling Blue', 'Rewrite' en 'Questions for the Angels' vielen zelfs op in onopvallendheid, wat voor één keer een voordeel mocht zijn aangezien ze de competitie moesten aangaan met de rest van de tjokvol hits gestampte setlist.

Zeggen dat het een bloemlezing uit zijn nu bijna vijftigjarige carrière was, zou een iets te optimistische stelling zijn gezien de nadruk - geheel terecht - op zijn solowerk lag. Alleen knaagde het

bij ons een beetje dat hij zich tot vier keer toe tot een cover liet verleiden. Met 'Here Comes the Sun' van The Beatles en 'Wheels' van Chet Atkins waren dat zeker niet de minsten maar het blijft jammer dat hij er niet voor opteerde om die tijd te gebruiken ten dienste van zijn eigen werk.

Dat dat eigen werk bovendien schurkte naar de vier windhoeken wekte niet alleen het vuur in je heupen los, het toonde ook aan wat voor een gevarieerd artiest Simon nog steeds is. Van de Leeuw van Zion in 'Mother and Child Reunion', tot de beeltenis van Bo Diddley in 'The Afterlife' of elke swingende flippertoot van *Grace-land* die nog steeds even fris naar Zuid-Afrika geurde als in 1986. Wat hij overigens vooral aan zijn bandleden te danken had, die elk afzonderlijk kleine stukjes eigen ziel in de muziek legden.

Afrikaanse parels

Bovendien schitterden er met bassist Bakithi Kumalo en gitarist Vincent Nguini twee Afrikaanse parels in zijn rangen die niet zelden voor die magische extra zorgden. Alleen jammer van de galm op Simons stem die vooral bij '50 Ways to Leave Your Lover' op het beton van Vorst bleef botsen.

Met nog eervolle vermeldingen voor het wasbord van meesterpercussionist Jamey Haddad en Simons sobere versie van 'The Sound of Silence' besloot hij de tweede bis met 'Still Crazy after All These Years' en, uiteraard, 'You Can Call Me Al'. Werd het nu 'so what' of 'so beautiful'? Ergens tussenin, met een lichte nadruk op het tweede. (PJS)

Dansvoorstelling 'Oedipus/bêt noir' beleeft première in Amsterdam Het zwarte beest van Vandekeybus

BRUSSEL • Dinsdag ging in de Stadsschouwburg in Amsterdam de nieuwste dansvoorstelling van Wim Vandekeybus in première. In *Oedipus/bêt noir* waagt hij zich voor de derde keer aan Jan Decortès bewerking van Sofokles' *Oedipus*.

DOOR HAN CEELLEN

"Een trip", zo omschrijft Wim Vandekeybus zelf zijn laatste voorstelling *Oedipus/bêt noir*. "Je moet er doorheen en zoals bij een goede film word je erdoor gefascineerd en meegesleurd en ontvoerd en ontroerd, en dat haat je en daar hou je van." Dinsdag beleefde de voorstelling haar wereldpremière op het festival Julidans in Amsterdam.

Met *Oedipus/bêt noir* keert Vandekeybus terug op vertrouwd terrein. Na zijn wisselend ontvangen jongerenproductie *Radical Wrong* ging hij opnieuw aan de slag met Jan Decortès bewerking van Sofokles' *Oedipus*. Eerder deed hij dat al in het jongerenproject *Bêt Noir* (2006) en de gastchoreografie *Black Biist* (2009) voor het Göteborg Ballet.

Vandekeybus was tevreden over die eerdere voorstellingen, maar wilde dit keer meer focussen op de tekst. Vandaar dat *Oedipus/bêt noir* een aardere en minder spectaculaire productie moest worden. Dit keer geen filmfragmenten of leren motorpakken, maar eenvoudige kostuums en een decor zonder poespas.

Of de impact eronder leidt, is maar de vraag, want Vandekeybus weet met eenvoudige middelen veel te bereiken. Tegen een regen van schoenen die uit de lucht valt, of een levende baby op het podium, kunnen weinig speciale effecten

Wim Vandekeybus waagt zich met *Oedipus/bêt noir* voor de derde keer aan Jan Decortès bewerking van *Oedipus*.

op. Ook een fraaie vondst is een cirkelvormige verticale wand die dient als klimmuur en verstopplaats. Steeds opnieuw piepen er mensen onverwacht uit tevoorschijn.

Vandekeybus speelt in de voorstelling de rol van Oedipus, de tragische antiheld die zonder het te beseffen zijn vader vermoordt en met zijn moeder trouwt. Hij wordt bijgestaan door een cast van zestien acteurs, dansers en muzikanten, onder wie Carly Wijs (als zijn vrouw en moeder), Willy Thomas en Guy

Dermul. Zij staan tegenover de mannelijke dansers uit *Radical Wrong*.

In de gesproken scènes is het genieten geblazen van de uitgepuurde teksten van Decortès. Neem de wonderschone openingszin "Ik heb altijd noch chezecht", waarin de hele voorstelling eigenlijk al besloten ligt. Of de manier waarop Oedipus zichzelf omschrijft: "Ik ben e zwart beest van schult". Daar kan de Engelse boventiteling niet tegenop. Dit soort literaire hoogstandjes wordt in hoog tempo afgewisseld met de energieke, rauwe danspartijen

WIM VANDEKEYBUS:
Je wordt erdoor gefascineerd en meegesleurd en ontvoerd en ontroerd

waarom Vandekeybus bekend staat. Nu eens draven de dansers als paarden rondjes over het podium. Dan weer staan ze stokstijf, of liggen ze als vissen op het droge naar adem te happen. In de vecht- en vrijscènes ontbreekt ook de humor niet. Het publiek moet meermaals ginnegappen als er weer eens iemand met zijn neus tegen de vloer wordt geslagen.

Een grote rol in *Oedipus/bêt noir* is weggelegd voor drie muzikanten onder aanvoering van Roland Van Campenhout. Hun gierende gitaren en donderende drums gaan de toeschouwer door merg en been. Van Campenhout speelt tevens de rol van Laos, de vader van Oedipus. Hij komt in Decortès tekst eigenlijk niet als personage voor, er wordt alleen over hem gepraat. "Maar als je over iemand praat, begint die sowieso in je kop te klinken", verklaarde Vandekeybus. "Dus vond ik dat Laos een muzikant moest zijn."

Het Amsterdamse publiek wist de voorstelling wel te appreciëren. "Heb je gelet op die taal?", vroeg een buurvrouw haar vriendin. "Schitterend gewoon."

i *Oedipus/bêt noir* speelt vanaf 15 september in de KVS in Brussel. Later in Brugge, Antwerpen, Hasselt en Turnhout.

Download ons ook op iPad

Goedele

CITY WIP met Astrid Bryan

KONIJNENVOER BV-bunny's lusten groene blaadjes

GABRIEL RIOS 'Ik ben géén homo'

HET GROTE GESLACHT 'De mijne is 23 cm'

LUCHTIGE LIEFDE Trio met een opblaaspop

Playgirl

De hete zomer start nu!

35

MANARA HET SPEL

+ DE BESTE EROTISCHE STRIP ALLER TIJDEN 'HET SPEL' VAN MILO MANARA

UNIEKE, LUXUEUZE HERUITGAVE VOOR MAAR € 6,90 EXTRA

JAZZ DM-medewerker Didier Wijnants serveert wekelijks het beste van wat de jazzwereld te bieden heeft.

Het verschil tussen Sonny en Michel

Vanavond zijn in Gent de ogen niet meer gericht op Prince, maar op Sonny Rollins, de onvermoeibare veteraan van de tenorsax. Laat u gerust meevoeren door deze dansende beer, maar vergeet toch ook het 'voorprogramma' niet. De verrassing van de avond kan van Michel Portal en zijn groep komen.

Elke passage van Sonny Rollins is de moeite waard. Dat is niet vermindert nu de man de 80 voorbij is. Sinds de dood van zijn echtgenote en manager Lucille is Rollins zelfs weer productiever geworden. En bij momenten zelfs avontuurlijker. Wie had bijvoorbeeld gedacht dat hij nog eens het podium zou delen met Ornette Coleman? Dat gebeurde vorig jaar en de opname van dat verjaardagsconcert komt in het najaar op cd.

Tachtig of niet, volgens de meeste berichten is Sonny in topvorm. Zijn middenrif is intact, zijn longen paraat, zijn mond en vingers gretig. Maak je dus op voor een elegante wervelwind van een vriendelijke kolos. En vergeet intussen ook niet zijn *sidemen* in de gaten te houden: wellicht gaan die zoals gewoonlijk als vrolijke konijntjes huppelend hun verandering tegemoet.

Altijd het zwakke punt bij Rollins, de aanwezigheid (meer kun je dat niet noemen) van bijvoorbeeld Bob Cranshaw, een plumpe snarenplukker die op de rem gaat staan. Je zou Rollins echt de groep toewensen van de Fransman Michel Portal, die een uurtje eerder het mooie weer maakt op Gent Jazz. Even op een rijtje: pianist en keyboardspeler Bojan Z is een scherpzinnige virtuoos. Trompettist Ambrose Akinmusire is een fijnbesnaard lyricus maar ook een prachtige teamspeeler die met subtiel interventies kwaliteit en kleur toevoegt aan het werk van zijn collega's. Bassist Harish Raghavan is de rechterhand van Akin-

musire in de school voor muzikale telepatie. En Nasheet Waits is misschien de beste Amerikaanse drummer van het moment, groot geworden aan de zijde van Andrew Hill en consorten, een meester in de ritmische schilderkunst. Dat soort mensen maakt het verschil. Het verschil tussen goed spektakel en grootse kunst.

De groep die op Gent Jazz staat, is mogelijk zelfs nog een tikkeltje sterker dan die van de eerder dit jaar verschenen cd *Bailador*, waar Jack DeJohnette (drums), Scott Colley (bas) en Lionel Loueke (gitaar) de dienst uitmaken. Dat belooft, want *Bailador* is een intrigerend werk. De acht composi-

Je zou Rollins de groep toewensen van de Fransman Portal, die een uur eerder het mooie weer maakt op Gent Jazz

ties zijn tamelijk doorwrocht en lijken op het eerste gezicht nogal strak en onwrikbaar. Maar ze werden door Portal en Bojan Z haarfijn gearrangeerd om er een natuurlijke flow in te krijgen en elk instrument optimaal te laten schitteren. Heel mooi gedaan: sterke melodieën (vaak met een vleugje exotiek) worden eerst ritmisch vastgeketend en daarna harmonisch weer bevrijd. Daarom dus die fijne groep muzikanten, want je hebt goed personeel nodig om dat geloofwaardig te brengen.

i Gent Jazz met o.a. Sonny Rollins en Michel Portal vanaf 7 juli (www.gentjazz.com). Michel Portal, *Bailador* (Emarcy).